

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2022. április 10.

XX. évfolyam 14. szám

Virágvasárnap

„Hirdetni fogom nevedet testvéreim előtt”

Egyházközségünk hirdetése:

Április 10. Virágvasárnap

A szenvedés vasárnapja

08:00 – Hálaadás

10:00 – +Ferenc

Barkaszentelés a sekrestye
mögötti kereszt előtt, majd
körmenet a templomba

19:00 – +László

A szentmise olvasmányai:

Iz 50,4-7

Zsolt 21

Fil 2,6-11

Lk 22,14-23,56

Április 11. Nagyhétfő:

06:30 –

Április 12. Nagykedd:

06:30 –

Április 13. Nagyszerda

06:30 –

Április 14. Nagycsütörtök:

Az Utolsó Vacsora emlékmiséje

19:00 –

A templom éjfélig nyitva lesz.

Április 15. Nagypéntek:

15:00 – A kálvárián és a

templomban keresztúti

ájtatosság

16:30 – Bach: János Passió

19:00 – Nagypénteki szertartás

A templom éjfélig nyitva lesz.

Április 16. Nagyszombat

22:00 – Vigília szentmise

Előtte tűzszentelés.

Szentmise után agapé a Szent

László Házban

Április 17. Húsvétvasárnap

08:00 – NINCS szentmise

09:15 – Kálvária kápolnától

körmenet a templomba

10:00 – Ünnepi szentmise

Lesz ételszentelés.

19:00 – Rózsafűzér Társulat élő

és elhunyt tagjai

Április 18. Húsvéthétfő

08:00 – NINCS szentmise

10:00 –

Csak 10 órakor lesz szentmise

Német Keresztút

Április 9. szombat 15 óra

A Budakeszi Hagyományörző

Kör szervezésében, Német

Keresztutat tartunk.

A Keresztutat Mirk István vezeti.

Énekel a Hagyományörző Kör

Dalárdája.

A Keresztúti liturgiát Kőrösiné dr.

Merkli Hilda állította össze.

Mindenkit szeretettel vár a

Hagyományörző Kör

A szentáldozás közössége fontosabb a hierarchiánál – nagybőjti prédikáció

Az Eucharisztiaról szóló misztagógikus katekézisünkben – az igeliturgia és az átváltoztatás témája – elérkeztünk a harmadik mozzanathoz, a szentáldozáshoz – kezdte harmadik nagybőjti prédikációját Raniero Cantalamessa kapucinus bíboros, a Pápai Ház szónokája a Szentatya és a Római Kúria tagjai jelenlétében március

25-én pénteken, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén.

A szentmisének ez a pillanata fejezi ki a legvilágosabban Isten népe összes tagjának egységét és alapvető egyenlőségét, minden rangbeli és szolgálati megkülönböztetés mellett. A szentáldozásig magától értetődő a szolgálatok különbözősége: az igeliturgiában a tanító Egyház és a tanuló Egyház között, míg az átváltoztatáskor a szolgálati papság és az egyetemes papság közötti különbség. A szentáldozásban azonban nincs különbség. Az egyszerű megkeresztelt éppúgy részesül benne, mint a pap és a püspök. A szentáldozás, vagyis az eucharisztikus közösségben részesülés annak a szentségi meghirdetése, mely szerint az Egyházban a koinonia, a szentáldozás áll az első helyen és ez fontosabb, mint a hierarchia. A kapucinus szónok Pál apostol szavainak megfontolására szólított fel: „Az áldás kelyhe, amelyet megáldunk, nemde a Krisztus vérében való részesülés? S a kenyér, amelyet megtörünk, nemde a Krisztus testében való részesedés? Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesülünk” (1 Kor 10, 16-17). A „test” szó kétszer fordul elő az idézetben, de más jelentéssel. Az első esetben a „kenyér, amit megtörünk” Krisztus valódi testét jelzi, aki Máriától született, meghalt és feltámadt, míg a második esetben a „mi egy test vagyunk” jelzés a misztikus testre,

az Egyházra utal. Nem is lehetne világosabban elmondani, hogy az eucharisztikus közösség mindig Istennel való közösség és a testvérekkel való közösség, egyszerre egy függőleges és egy vízszintes dimenzióval. Beszéde első részében Cantalamessa atya arra világított rá, hogy a szentáldozás Krisztussal való közösséget jelent.

A Szentáldozás közösség Krisztussal

A közösség és Krisztus között az Eucharisziában létrejövő kapcsolatot jelzi János evangéliuma: „Amint engem az élő Atya küldött, s általa élek. Így az is élni fog általam, aki engem eszik” (Jn 6,57). Az „általa” előjárásónak itt oksági és célt jelölő értelme van, egyszerre jelent eredetet és rendeltetést. Eszerint, aki Krisztus testét eszi, belőle él, a benne fakadó élet által, továbbá „őreá való tekintettel” él, vagyis dicsősége, szeretete és Királysága vonatkozásában. Ahogy Jézus az Atyából és az Atyáért él, úgy a szentáldozás révén befogadva testét és vérét, mi is Jézus által és Jézusért élünk. A természetben az erősebb élelelv hasonul a kevésbé erőshöz és nem fordítva, így a növényi élet fogadja magába az ásványit és nem fordítva, az állati pedig a növényit. Spirituális szinten az isteni mivolt fogadja magába az embert, nem pedig fordítva. Tehát míg minden más esetben az, aki eszik, asszimilálja, amit eszik, de itt az, aki eszik, fogadja magába azt, amit megeszik. Erről mondja Szent Ágoston a Vallomásaiban: „Nem te fogadsz engem magadba, hanem én fogadlak be téged”. Továbbá a szónok az ateista filozófus Feuerbachot idézte: „Az ember az, amit megeszik”, aki ezzel azt akarta jelezni, hogy az emberben nincs minőségi különbség anyag és szellem között. Egy hitetlen, anélkül, hogy tudta volna, a lehető legjobban megfogalmazta a keresztyén misztériumot, hiszen az Eucharisztia által a keresztyén valóban azzá válik, amit megeszik! – állapította meg a kapucinus szónok. Nagy Szent Leó pápa már egy bő évezreddel korábban ezt írta: „Krisztus testében és vérében való részesedésünk arra irányul, hogy azzá váljunk, amit eszünk”. Az Eucharisziában tehát nemcsak közösség van Krisztus és köztünk,

hanem asszimiláció, hasonulás is. A szentáldozásban nem csupán két test, két értelem, két akarat egyesül, hanem létrejön Krisztus egyetlen testéhez, elméjéhez és akaratához való hasonulás is, ahogy az Apostol tanítja: „Aki azonban az Úrral egyesül, egy Lélek vele” (1Kor 6,17). A táplálkozás, az „evés és ivás” hasonlatán kívül, jóllehet ez nélkülözhetetlen, van egy másik kép is, ez pedig a „szőlőtő és szőlővessző” hasonlata. Ezek azonban dolgok és nem személyek között létrejövő egyesülést jeleznek.

A házasság mint a Krisztus és az Egyház közötti egyesülés szimbóluma

Éppen ezért Cantalamessa atya az efezusi levél egy másik hasonlatához folyamodott, mely az emberi házasságot a Krisztus és az Egyház közötti egyesülés szimbólumának tekinti: „Ezért az ember elhagyja apját, anyját, feleségével tart, és a kettő egy test lesz. Nagy titok ez, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom” (Ef 5,31-32). Az Eucharisztia, egy merész, de igaz képpel élve, a Krisztus és az Egyház közötti házasság beteljesülése, míg az Eucharisztia nélküli keresztyén élet olyan, mint egy megkötött, de el nem hált házasság. A szentáldozáskor a pap felhívása: „Boldogok, akiket meghív asztalához Jézus, az Isten Báránya”. A szentpáli tanítás szerint a házasság közvetlen következménye, hogy a férj teste, vagyis egész személye a feleségé lesz, és fordítva, a feleség teste a férjé lesz. Ez azt jelenti, hogy a Megtestesült Ige romolhatatlan és életadó teste az „enyém” lesz, de az én testem, vagyis emberségem is Krisztusé lesz. A szentmise szentáldozásában Krisztus Teste vételekor azzal válunk hasonlóvá, amit, pontosabban Akit magunkhoz veszünk, de ez fordítva is igaz: Krisztus is részese lesz a mi életünknek, ahogy Szent Hiláriusz tanította: „Krisztus befogadja annak a testét, aki befogadja az övét”. Ennek pedig óriási következményei vannak:

Jézus földi életében nem élt át minden lehetséges és elképzelhető emberi tapasztalatot. Először is férfi volt, nem nő, tehát nem élte át az emberiség felének életállapotát.

Nem volt házas, nem tapasztalta meg, mit jelent egy életre egy másik lényel egyesülni, hogy mit jelent gyermeket szülni, vagy ami még rosszabb, gyermekeket elveszíteni. Jézus fiatalon halt meg, nem ismerte az öregséget... De most, az Eucharisziának köszönhetően, a szentáldozás révén átéli mindezeket a tapasztalatokat. A nőben megéli a női állapotot, a betegekben a betegséget, az idősekben az elbizonytalanodást, a menekültekben a kiszolgáltatottságot. Nincs semmi olyan az életében, ami ne lenne Krisztusé. Senki nem mondhatja tehát: Ó, Jézus nem tudja, milyen dolog házasnak lenni, nőnek lenni, gyermeket elveszíteni, betegnek lenni, öregnek lenni, színesbőrűnek lenni...!

Amit Krisztus „test szerint” nem tudott megélni, azt most Feltámadottként „megéli” és „megtapasztalja” a „Lélek szerint”

Amit Krisztus „test szerint” nem tudott megélni, azt most Feltámadottként „megéli” és „megtapasztalja” a „Lélek szerint”, a szentmise „jegyesi” szentáldozásának köszönhetően. Micsoda kimeríthetetlen ok a csodálkozásra és a vigaszra az a gondolat, hogy emberségünk Krisztus embersége lesz! De micsoda felelősség is kell ehhez az egészhez! Ha az én szemem Krisztus szeme, a szám Krisztusé lett, akkor szemem ne lászon szemérmertlent, szám, ne szóljon a testvér ellen. És ez még nem minden, folytatta a szónok, mert a legszebb rész még hiányzik. A menyasszony teste a vőlegényé, de a vőlegény teste is a menyasszonyé. A közösségre lépés, az egyesülés során az odaadás gesztusából át kell menni a befogadás gesztusába! Ne érd be kevesebbel, mint Krisztus szentségével! Hol egyebütt is történe meg a hívő ember életében konkrétan ez a „csodálatos csere”, az admirabile commercium, amiről a liturgia beszél, ha nem éppen a szentáldozás pillanatában? Cseréljük be hát piszkos rongyainkat az igazságosság köntösére, hiszen ahogy az ortodox Cabasilas teológus írja: „Mi jobban Krisztushoz tartozunk, mint saját magunkhoz, mert drága áron szereztek meg minket (vö 1Kor 6,20), de ez fordítva is igaz, hogy ami a Krisztusé, az jobban hozzánk tartozik, mintha a miénk lenne”. (Folytatjuk)